

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı Yirmi İki

Jeff Pippenger
2026-01-02

Yirmi İki Numara

Önceki yazıda, Eski İsrail'i "engerekler soyu" olarak niteleyen dört göndermenin yarısına gelmiştik. Matta'da hem Yahya hem de İsa, Ferisiler ve Sadukileri "engerekler soyu" olarak nitelendirir. Yahya, kendisinden sonra gelecek İsa'nın harman yerini bütünüyle temizleyeceğini öğretirken tanımlanan bir sınama sürecinin başlangıcını temsil eder. İsa ise Seba Kraliçesi ve Ninova'ya atıfta bulunarak yargı sürecini dahil edip Yahya'nın sınama sürecine ekledi. Yargı dördüncü nesilde gerçekleşir ve yargıdaki bir kesim, babaları şeytan olduğu için, yılanlar olarak ortaya çıkar. İsa ayrıca, işaret gözlerinin önündeyken dördüncü neslin işaret istemesi meselesini de ekledi.

Matta'nın yirmi üçüncü bölümünde Ferisiler ve Sadukiler üzerine "yazıklar olsun" sözleri ortaya konur ve sınama ile yargı süreci yeniden son kuşakla ilişkilendirilir. Yirmi ikinci bölüm, yirmi üçüncü bölümdeki "yazıklar olsun" sözlerinin sahnesini hazırlar.

Ferisiler bir araya toplandıklarında, İsa onlara şöyle sordu: Mesih hakkında ne düşünüyorsunuz? O kimin oğludur?

Ona "Davut'un Oğlu" dediler.

Onlara şöyle dedi: Öyleyse Davut, ruh aracılığıyla, "Rab benim Rabbime dedi: 'Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur'" diyerek ona nasıl Rab der? Madem Davut ona Rab diyor, o nasıl onun oğlu olur?

Hiç kimse ona tek kelimeyle bile cevap veremedi; o günden sonra da hiç kimse ona artık başka soru sormaya cesaret edemedi. Matta 22:41-46.

Daha fazla etkileşime kapı kapanınca, İsa bir sonraki bölümde sekiz yazık ilan eder. On üçüncü ayetteki yazık, Göklerin Egemenliği'nin kapılarını kapatmaya yöneliktir. Geç yağmur, Göklerin kapılarından dökülür. Bu sekiz yazık, hiçbir insanın açamayacağı kapıyı açtıklarını ve hiçbir insanın kapatamayacağı kapıyı kapattıklarını iddia edenlerle ilgilidir. Bir görünümde, Kardeş White'a, Mesih'i En Kutsal Yer'e kadar izlemeyenlerin dualarını boş Kutsal Yer'e gönderdikleri gösterildi; orada Mesihmiş gibi davranan Şeytan, her şeyin yolunda olduğuna inanmalarına neden oluyordu. Kutsal Yer'i yeniden açmış, En Kutsal Yer'i ise kapatmışlardı.

"Birçoğu, Yahudilerin Mesih'i reddedip çarmıha gemesi karşısında dehşete kapılır; ve Onun utanç verici kötü muamelelere uğrayışının hikâyesini okurken, Onu sevdiklerini düşünür ve Petrus'un yaptığı gibi Onu inkâr etmeyeceklerini ya da Yahudilerin yaptığı gibi Onu çarmıha germeyeceklerini sanırlar. Ama herkesin yüreklerini okuyan Tanrı, duyduklarını ileri sürdükleri İsa sevgisini sınımadan geçirdi. Bütün gök, birinci meleğin mesajının kabul

edilişini derin bir ilgiyle izledi. Fakat İsa'yı sevdiğini söyleyen ve haçın hikâyesini okurken gözyaşı dökken birçok kişi, Onun gelişine dair müjdeyle alay etti. Mesajı sevinçle kabul edeceklerine, bunun bir aldanış olduğunu ilan ettiler. Onun görünüşünü sevenlerden nefret ettiler ve onları kiliselerden dışladılar. İlk mesajı reddedenler, ikincisinden yarar göremediler; aynı şekilde, göksel mabedin en kutsal yerine imanla İsa'yla birlikte girmeye hazırlamak için verilmiş olan gece yarısı haykırışından da yarar görmediler. Ve önceki iki mesajı reddederek, anlayışlarını öylesine kararttılar ki, en kutsal yere giden yolu gösteren üçüncü meleğin mesajında hiçbir ışık göremiyorlar. Gördüm ki, Yahudiler İsa'yı çarmıha gerdiği gibi, isimde kalan kiliseler de bu mesajları çarmıha germiştii; bu yüzden en kutsal yere giden yolu bilmiyorlar ve orada İsa'nın aracılığından yararlanamıyorlar. Yahudilerin işe yaramaz kurbanlarını sundukları gibi, onlar da İsa'nın terk ettiği bölmeye işe yaramaz dualar sunuyorlar; ve Şeytan, bu aldatmacadan memnun olarak, dindar bir kimliğe bürünüyor ve bu sözde Hristiyanların zihinlerini kendine çekiyor; onları ağına bağlamak için gücüyle, alametleriyle ve yalancı harikalarıyla çalışıyor." Erken Yazılar, 258-261.

On dördüncü ayette, dul kadınların evlerini yiyip bitirmeleri ve uzun dualar etmeleri nedeniyle yazıklar olsun denir. On beşinci ayetteki yazıklar olsun, mühtedilerini kendilerinden iki kat daha fazla cehennem çocuğu yapmalarınadır. On altıncıdan yirmi ikinciye kadar olan ayetlerde kötüler tapınağın üzerine yemin ederler.

"Bunlar Kardeş White'in sözleri değil, Rab'bin sözleridir; O'nun habercisi bunları size iletmem için bana verdi. Tanrı, artık O'nunla çelişen amaçlarla çalışmaktan vazgeçmeniz için sizi çağırıyor. Kendilerini Hristiyan olarak ileri süren, oysa Şeytan'ın niteliklerini açığa vuran; ruhlarıyla, sözleriyle ve eylemleriyle gerçeğin ilerleyişine karşı koyan ve kuşkusuz Şeytan'ın onları götürdüğü yolu izleyen insanlar hakkında pek çok öğüt verildi. Yüreklerinin katılığında, hiçbir şekilde kendilerine ait olmayan ve kullanmamaları gereken bir yetkiye el koydular. Büyük Öğretmen şöyle diyor: 'Altüst edeceğim, altüst edeceğim, altüst edeceğim.' Battle Creek'te insanlar, 'Rab'bin tapınağı, Rab'bin tapınağı biziz' diyorlar, ama sıradan ateş kullanıyorlar. Yürekleri Tanrı'nın lütfuyla yumuşatılıp boyun eğdirilmemiştir." Manuscript Releases, cilt 13, 222.

Yirmi üçüncü ve yirmi dördüncü ayetlerdeki yazıklar olsun, adaleti, merhameti ve sadakati ihmal etmeye yöneliktir. Yirmi beşinci ve yirmi altıncı ayetler ise kâsenin dışını temizleyip içini temizlememe riyakârlığı hakkındadır.

"'Bu hazineye sahibiz,' diye devam etti elçi, 'onu toprak kaplarda taşıyoruz ki gücün üstünlüğü Tanrı'ya ait olsun, bize değil.' Tanrı, gerçeğini günahsız melekler aracılığıyla ilan edebilirdi, ama O'nun planı bu değildir. O, tasarılarını gerçekleştirmede araçlar olarak, zayıflıklarla kuşatılmış insanları seçer. Paha biçilmez hazine toprak kaplara konulur. O'nun bereketleri insanlar aracılığıyla dünyaya iletilir. O'nun yüceliğı de onların aracılığıyla günahın karanlığına ışık saçar." Elçilerin İşleri, 330.

Sonra yirmi yedinci ve yirmi sekizinci ayetler, kötülerini beyaz badanalı mezarlar olarak tanımlar; Yeşaya'nın yirmi ikinci bölümündeki Şebna'yla bağlantı kurar; orada Şebna, yapmakta olduğu görkemli mezarla övünüyordu, ama asla içinde olmayacaktı; çünkü Tanrı onu ağızından çıkarıp

uzak bir tarlaya atacaktı. Uzak tarla, Beytel'in yalancı peygamberinin mezarıyla temsil edilir; bu peygamber, itaatsiz peygamberin aynı mezara gömülmesine yol açmıştı. Sonra sekizinci "vay" şöyle der:

Vay halinize, ey yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü peygamberlerin mezarlarını yaparsınız, doğruların kabirlerini süslersiniz ve, "Atalarımızın günlerinde yaşasaydık, peygamberlerin kanına onlarla ortak olmazdık," dersiniz. Böylece kendi aleyhinize tanıklık ederek, peygamberleri öldürenlerin çocukları olduğunuzu gösteriyorsunuz. Öyleyse atalarımızın ölçüsünü tamamlayın.

Ey yılanlar, ey engerekler soyu, cehennem azabından nasıl kaçacaksınız?

Bundan dolayı, işte, size peygamberler, bilgeler ve yazıcılar göndereceğim; onların kimini öldürüp çarmıha gereceksiniz; kimini de havralarınızda kırbaçlayacak ve onları şehirden şehre kovalayacaksınız; öyle ki yeryüzünde dökülen bütün doğruların kanı, doğru Habil'in kanından tapınakla sunak arasında öldürdüğünüz Berekya oğlu Zekeriya'nın kanına kadar, üzerinize gelsin.

Doğrusu size derim ki, bütün bunlar bu kuşağın üzerine gelecek. Matta 23:29-36.

Bu pasajda, engerekler nesli olan yılanlar yargılanmaktadır. Pasajda yargı, Seba Kraliçesi ve Ninova'nın tanıklıklarına değil, Habil'den Zekeriya'ya kadar dökülen kana dayanır. Engerekler olan dördüncü nesil, Eski İsrail'in dış tarihinden iki tanık ve iç tarihinden iki tanık tarafından yargılanır. Luka'nın üçüncü bölümü, dördüncü ve son neslin engereklerine dair dört göndermenin sonuncusudur ve basitçe Matta'nın üçüncü bölümüne paraleldir. Bu dört gönderme, Tanrı'nın evinin son yargısı sırasında, dördüncü nesilde, bir sınıfın karakterlerini Şeytan'ın oğulları ve kızları olarak, diğer sınıfın ise Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak ortaya koyacağını belirtir. Ayrılığı başlatan sınama süreci, Antlaşmanın Elçisi için yolu hazırlayan haberci çölde sesini yükselttiğinde başlar.

Kutsal Kitap'ın dokusunda adlar, sıradan etiketler değil, kurtuluşun özünü açığa çıkararak—tarihin yüzeyinin altında söylenen ikinci ezgiler gibi—fısıldanan peygamberliklerdir. Adem'den Nuh'a kadar olan soyun isimlerinin anlamları bir cümle haline getirildiğinde, soy ağacının temsil ettiği tarihle örtüşen bir mesaj ortaya çıkar. Adam "insan" anlamına gelir, Seth ise "atanmış." Enosh "ölümlü" (ölüme tabi) anlamına gelir ve Kenan "keder" demektir. "Tanrı'nın övgüsü/bereketi" (Mahalalel) aracılığıyla, Gök "aşağı inecekti" (Jared). Gök, "adanmış ya da meshedilmiş olan" (Enoch) olarak indi ve o, oğlu Methuselah ("öldüğünde gönderilecektir") aracılığıyla yargı mesajını ilan etti. Onun ölümü, Lamech'in (nefes) Methuselah'a katılmasıyla temsil edilen Kutsal Ruh'un "güçlü" bir dökülüşünün doruk noktası olacaktı; tıpkı Gece Yarısı Çılgı'nın ikinci meleğe katılması gibi. Methuselah ikinci melekti ve Lamech ise Nuh'un tufanında doruğa ulaşan Gece Yarısı Çılgıydı.

Daha da indirgenmiş hâliyle, isimler şunu söyler: "İnsan, ilk Âdem'in bir sonucu olarak, kedere ve ölüme tabi ölümlü kılındı; fakat Tanrı'nın bereketiyle Mesih, çarmıhta ölümü aracılığıyla yargıyı ilan etmek üzere yeryüzüne inmeye kendini adadı; bunu da Kutsal Ruh'un güçlü dökülüşü izledi."

Bu on isim, yaratılıştan son yağmura kadar dünyanın tarihini izlerken müjde mesajını özetler ve İkinci Geliş'te doruğa ulaşır. İsimlerde gizlenen bu sembolizm, Vahiy'de karşılığını bulur. Yaratılış alfa soyağacını sunar; Vahiy 7'deki 144.000 ise mühürlenmiş kalan içinde omega tamamlanışını ortaya koyar.

Judah "övgü" demektir, Reuben "işte, bir oğul" demektir, Gad "iyi talih/birlik" demektir, Asher "mutlu/kutsanmış" demektir ve Naphtali "güreş" demektir. Manasseh "unutturan" demektir, Simeon "işitme" demektir, Levi "birleşmiş/bağlı" demektir, Issachar "ödül" demektir, Zebulun "onur/ikamet" demektir, Joseph "artış" demektir ve Benjamin "sağ elin oğlu" demektir.

Yahuda oymağından Aslan'ı izleyenler Tanrı'nın oğullarıdır; Yakup'un yaptığı gibi Tanrı'yla güreştikleri sınanma sürecinden geçerken bereketlenirler. Bu mücadele aracılığıyla, Tanrı'nın Sözü'nü işitmekten doğan kutsallaştırma sürecinde günahları unutulur; bu da onları antlaşma ilişkisi içinde Mesih'e bağlar. Ödülleri, Tanrı onları egemenliğini genişletmek için kullanırken—Babil'den büyük bir kalabalığı sağ elinin oğulları olarak çağırırken—göksel yerlerde, Mesih'le birlikte Mesih'in tahtında onurla oturacaktır.

Lea'nın altı oğlu Ruben, Yahuda, Şimon, Levi, İssakar ve Zebulun'du. Onun cariyesi Zilpa'nın adı "güzel kokulu bir damlama" anlamına gelir; iki oğlu vardı: Gad ve Aşer. Rahel'in iki oğlu Yusuf ve Benyamin'di. Rahel'in cariyesi Bilha'nın adı "utangaç ya da çekingen" anlamına gelir ve oğulları Dan ile Naftali'ydi. Peygamberlik bağlamında, buradaki soyağacı dikkate alınacak birkaç kol sunar. Yaratılış'ın beşinci bölümündeki alfa ve on nesilden farklı olarak, omega'nın kendi özgül peygamberlik unsurlarıyla birlikte on iki soy kolu vardır. Yüz kırk dört bin içinde Dan'dan söz edilmez ve Manaş kardeşi Efrayim'in yerini alır.

Yaratılış'taki alfa soyağacı, Vahiy'deki omega soyağacıyla uyumludur; çünkü Yaratılış, kurtuluştaki Mesih'in ilahi işini tanımlar ve Vahiy, o alfa peygamberliğinin omega gerçekleşmesinde, alfa peygamberliğinde ortaya konan vaat ve peygamberliği kusursuzca yerine getirenlerin kimler olduğunu belirtir.

Bu iki çizginin uygulanması çoğu kez ilahiyatçılar tarafından yapılır, ama asla "satır üzerine satır" yöntemi bakış açısıyla yapılmaz. Yaratılış ve Vahiy'deki iki soyağacı, Tanrı'nın ikincil bir düzeyde konuştuğuna dair iki tanık sunar. Dillerden biri kaydedildiği haliyle yazılı tanıklıktır; ve bu tanıklığın içinde simgesel düzeyde ortaya konan ikincil bir çizgi vardır. İlahiyatçılar genellikle Yaratılış ve Vahiy'deki adların anlamları aracılığıyla iletilen mesaja dair yüzeysel gözlemlerin ötesine geçmezler. Gördüklerini, kendi insani bilgelikleri hakkında daha çok şey söyleyen bir tür yenilik gibi ele alırlar; bunun da kanıtı, adların anlamlarındaki mecazı görme konusundaki dindarlık taslayan yetenekleridir. İsmail'in on iki oğlunda ortaya konan mesajı asla görmezler. Matta ve Luka'da yer alan İsa'nın soyağaçlarını doğru biçimde görmezler. Yahuda'nın son yedi kralının ve İsrail'in son yedi kralının, Yahuda'nın ilk yedi kralının ya da İsrail'in ilk yedi kralının soyağaçlarını da görmezler.

Ben "görmüyorlar" derken şunu kastediyorum: Google'a bu soyağaçları hakkında öğretiler var mı diye sorarsanız, yanıt Yaratılış'ta Âdem'den Nuh'a kadar olan için "evet" ve yüz kırk dört bin için de "evet" olur. Peki Yaratılış 11'deki Abram'ın on neslini de bu şekilde ele alıyorlar mı? Hayır.

Kayın'ın soyağacını ve Şit'in soyağacını ele alıyorlar mı? Evet, ama gerçek anlamdan o kadar uzaktır ki, sanki bambaşka bir konudan söz ediyorlarmış gibidir. Kuşkusuz Matta ve Luka'da verilen Mesih'in soyağaçlarına da değinirler, ama yine hedefi fena halde ıskalıyorlar. Bunun ne önemi var, diye soruyorsunuz? Çünkü bu peygamberlik niteliği taşıyan soyağaçlarına dair bir genel bakış sunmayı amaçlıyorum ve en baştan açık olmak istiyorum: dördüncü kuşağın Kutsal Kitap peygamberliğinin bir simgesi olarak taşıdığı önemi belirlemeye çalışıyorum. Bu soyağaçlarına ilişkin genel bakış bu açıdan yardımcı olacaktır; ancak bundan sonra geleceklerin basit bir özetinin, bu soyağaçları hakkında anlaşılması gereken her şey olduğunu düşünmek herkes açısından bir ihmâl olur.

Adem'den Nuh'a kadar olan soy kütüğünün ardından, Yaratılış'ın dördüncü ve beşinci bölümlerinde iki soy çizgisi buluruz. Bu iki çizgi, Kabil'in soyundan gelenler ve Şit'in soyundan gelenler tarafından temsil edilir. On kuşağı temsil eden Adem'den Nuh'a soy kütüğünün aksine, Şit ve Kabil çizgilerinin her biri sekiz kuşağı belirtir. Bu nedenle, bunlar dörderlik iki dönem olarak ele alınmalıdır. Şit ve Kabil antlaşma simgeleridir; Kabil ise Yeşaya 28 ve 29'da, sel gibi taşan bela geldiğinde bozulacak bir ölüm antlaşması yapanları temsil eder. Bunlar evlerini kum üzerine kuranlardır. Kaya üzerine kuranlarsa, Rab'bin iyi olduğunu tatmış olanlar ve "seçilmiş soy" diye anılanlar olarak, Birinci Petrus, ikinci bölümde temsil edildiği üzere, bir yaşam antlaşması yaparlar. "Çoğu" kum üzerine kurar, ama "az kişi" seçilmiştir.

Kabil'in soyağacı, isimler senfonisinde isyankâr bir akordur; çünkü bu isimler, gök tarafından çarpıldıktan sonra insanı avare avare dolaşmaya sürükleyen insanın boş ihtişamını temsil eder. Uyarıyı hiçe sayan Kabil'in soyu, intikamcı insan gücüne bürünmüş ve insanlığın sanatlarıyla temsil edilen sahte bir tanrısallık ilan eder; demir bir kültür biçimlendirir: güzel, ama şiddet dolu ve umuttan yoksun. Son ifade, Kabil'in soyunun sekiz neslinde isimlerden türetilen mesajın bir özetidir.

Şit'in soyu, Kayın'ın soyuna lütufla karşılık verir. İnsana takdir edilen beşerî zayıflık içinde, Tanrı'ya yakaranların kederi, gök inerken övgüye dönüşecektir. Yüceliğe yükselen yolda sadakatle yürüyerek, bir imtihan dönemi boyunca, ta ki "umut" haykırışı, kurtuluşun suları aracılığıyla dinleniş getirsin. O son ifade, Şit'in sekiz kuşağındaki adlardan çıkarılan mesajın bir özetidir.

Sekiz kuşağı iki dörtlü kuşak dizisine ayırmanın nedeni, antlaşmanın ilk adımında ortaya konur; Mısır'daki esaretle ilgili peygamberlik 400 yıl olarak belirlenir ve ayrıca bu 400 yılın dördüncü kuşakta sona ereceği ifade edilir. Pavlus'un tanıklığı alfa antlaşması peygamberliğine dahil edildiğinde, her biri dört kuşaktan oluşan iki adet 215 yıllık dönem ortaya çıkar. 430 yıl içindeki sekiz kuşak, iki adet 215 yıllık dönemi temsil eder. İlk dönem, Yusuf'u tanıyan iyi Firavun tarafından temsil edilir. 215 yıl sonra, Yusuf'u tanımayan yeni bir Firavun vardı. Ardından bir sonraki dört kuşaklık dizi başladı.

İki döneme eşit olarak bölünmüş, her biri kendi içinde dört nesillik bir dönem olarak belirgin biçimde ayrılmış sekiz nesil, Kabil ve Şit'in sekiz neslinin aynı şekilde uygulanmasını destekler. Bu uygulama yapıldığında, Şit'in sekiz nesli Kabil'in sekiz nesliyle eşleştirilir. Kabil, canavarın işaretini alan çoğunluğu temsil eder; Şit ise Tanrı'nın mührünü alan azınlığı temsil eder. Kabil

insanlığın işaretidir; Şit ise Nuh'la yapılan antlaşma bağlamında insanlığın ilahi olanla birleşmesinin işaretidir; buna karşılık Yusuf ile Musa'nın soyu Abram'la yapılan antlaşma bağlamındadır.

Sonra on birinci bölümde, seçilmiş halkın soyağacı Sam'dan Avram'a uzanan on isimle temsil edilir. On birinci bölüm, Babil Kulesi'nin hikâyesidir; ama aynı zamanda, İbrahim tarafından temsil edilen seçilmiş halkın soyağacıdır. On birinci bölüm, Tanrı ile üçlü bir antlaşmaya girecek olan bir seçilmiş halkı tanıtır. Üçüncü ve son adım, yirmi ikinci bölümdeki İshak'ın kurban edilmesiydi. "On birinci" bölüm alfa başlangıcıdır ve "yirmi ikinci" bölüm omega sonudur. İsimlerin anlamlarında Tanrı'nın sesini duymak için gereken iman, O'nun Sözü'nün numaralandırılmasında sesini duymak için gerekenden farklı değildir. İlahiyatçılar tarafından ele alınmayan bir soyağacı uygulaması, İslam'ın sembolü olan İsmail'in soyağacıdır.

Ve bunlar İsmail'in oğullarının adlarıdır; adlarına göre, kuşaklarına göre: İsmail'in ilk doğanı Nevayot; Kedar, Adbeel, Mivsam, Mişma, Duma, Massa, Hadar, Tema, Yetur, Nafiş ve Kedema. Bunlar İsmail'in oğullarıdır; kasabalarına ve kalelerine göre adları bunlardır; kavimlerine göre on iki bey. Yaratılış 25:13-16.

Bu on iki ismin tanımları bir ifadeye döküldüğünde, şu şekilde okunur: "Peygamberlik bağlamında İsmail'in soyundan gelenler, savaşırlıklarıyla tanınan, bereketli ve koyu tenli bir halktır; ancak tarihsel ve peygamberlik olarak 11 Ağustos 1840'ta ve ardından 11 Eylül 2001'de kederlenmişlerdir. Kutsal Kitap tarihinde doğunun çocukları olarak adlandırılırlar. Kökenleri, İbrani mabedindeki hizmetlerde kullanılan hoş kokulu baharatların yetiştiği Arabistan'dır. The word "assassins" İslam tarihinden türetilmiştir ve sessizlik içinde gerçekleştirilen ölümü temsil eder. Haçlı Seferleri zamanında İslam, Katolik Avrupa'yı içine alıp çevreledi ve kuşattı; ancak ardından gelen dizginlenmeleri, 1840'tan 1844'e kadar olan yenilenmenin gelişini ve ayrıca 11 Eylül'den Pazar yasası krizine kadar olan dönemi işaretledi. İsmail'in oğullarının on iki isminin tanımları, önceki ifadeye kalın harflerle temsil edilmiştir."

İsmail soyunun on iki adı, listeye İsmail'i de dahil ederseniz, toplamda on üçe ulaşır. On üç, "isyan"ın sembolik sayısıdır; Hacer'in yaptığı da buydu; bu durum, İbrahim'in Hacer ile İsmail'in kovulmasına izin vermesine yol açtı. Pavlus, Tanrı Hristiyan geliniyle bir antlaşma yapmakta olduğu sırada, Tanrı'nın antlaşma halkı olan kadim İsrail'in kovuluşunu tasvir etmek için o olayı kullanır.

Çünkü yazılmıştır ki, İbrahim'in iki oğlu vardı; biri cariyeden, diğeri özgür kadından. Ne var ki cariyeden olan bedene göre doğdu; özgür kadından olan ise vaat uyarınca. Bunlar mecazdır; çünkü bunlar iki antlaşmayı temsil eder: Biri, kölelik doğuran Sina Dağı'ndandır; bu Hacer'dir. Çünkü Hacer, Arabistan'daki Sina Dağıdır ve şimdiki Yeruşalim'e tekabül eder; o da çocuklarıyla birlikte kölelik altındadır. Ama yukarıdaki Yeruşalim özgürdür; o hepimizin annesidir. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Doğurmayan kısır, sevin; doğum sancısı çekmeyen, coşup haykır! Çünkü ıssız olanın çocukları, kocası olanınkinden daha çoktur." Şimdi biz de, kardeşler, İshak gibi vadin çocuklarıyız. Ama o zaman bedene göre doğan, Ruh'a göre doğana nasıl zulmettiyse, şimdi de öyledir. Ne var ki, Kutsal Yazı ne diyor? "Cariyeyi ve oğlunu kov; çünkü cariyenin oğlu, özgür kadının oğuluyla birlikte mirasçı olmayacak." Buna

göre, kardeşler, biz cariyenin değil, özgür kadının çocuklarıyız. Galatyalılar 4:22-31.

İsmail, İslam'ın bir sembolüdür ve İsmail'in annesi Hacer, ölüm ahdinin kilisesinin sembolüdür. İshak Hristiyanlığın bir sembolüdür ve Sara, yaşam ahdinin kilisesinin sembolüdür. Bu nedenle, İsmail'in on iki oğlu vardı; çünkü on iki, Tanrı'nın ahit halkının bir sembolüdür ve İslam, Tanrı'nın ahit halkının bir sahtesidir.

İncillerde Mesih'in iki soyağacı vardır. Biri Matta'da, diğeri Luka'da.

Yakup, Meryem'in kocası Yusuf'un babasıydı; Meryem'den Mesih denilen İsa doğdu. Böylece, İbrahim'den Davut'a kadar on dört kuşak; Davut'tan Babil sürgününe kadar on dört kuşak; Babil sürgününden Mesih'e kadar da on dört kuşak vardır. İsa Mesih'in doğuşu ise şöyle oldu: Annesi Meryem, Yusuf'la nişanlıyken, birlikte olmadan önce, Kutsal Ruh'tan hamile olduğu anlaşıldı. Matta 1:16-18.

Matta'nın soy kütüğü, her biri ondört nesilden oluşan üç eşit dönemi belirler; bunlar da kırk iki nesillik tek bir dönemi oluşturur. Musa antlaşma tarihinin alfası ise, Mesih de antlaşma tarihinin omegasıdır. Musa, Mesih'in "kendi gibi" olacağını peygamberlik eder. Musa'nın yüz yirmi yıllık yaşamında kırkar yıllık üç dönem vardı. Musa'nın yaşamındaki her kırk yıllık dönem, satır üzerine satır yerleştirildiğinde, 1863'ün ve Pazar günü yasasının bir sembolü olan Kadeş'te son bulur. Mesih'in üç dönemi ise Davut'ta, Babil esaretinde ve Mesih'in çarmıhta kendi kanıyla antlaşmayı tasdik etmesinde son bulur. Davut, Pazar günü yasasında muzaffer kilisenin yüceltilmesini temsil eder ve ikinci hat, Pazar günü yasasında akılsız bakirelerin Babil'e götürülmesini gösterir. Üçüncü dönem çarmıhta sona erer; bu da bir kez daha, Mesih'in yüz kırk dört binle İbrahim'in antlaşmasını ve büyük kalabalıkla Nuh'un antlaşmasını tasdik ettiği Pazar günü yasasını sembolize eder.

Bu iki çizgi üst üste konulduğunda anlaşılabilenler şaşırtıcıdır. Musa'nın yüz yirmi yılı Nuh'un 120 yılıyla bağlantılıdır ve Mesih'in kırk iki kuşağı, Pazar yasası sırasında Mesih karşıtının kırk iki sembolik ay boyunca hüküm sürmesiyle bağlantılıdır.

Rab şöyle dedi: "Ruhum insanla sonsuza dek çekişmeyecek; çünkü o da bedendir. Yine de onun günleri yüz yirmi yıl olacaktır." Yaratılış 6:3.

İbrahim'in antlaşmasını vurgulayan Matta'nın soyağacıyla birlikte, Luka'nın sunduğu Mesih'in soyağacı yaratılışa kadar uzanır; böylece Adem'in Aden'de bozduğu yaşam antlaşmasını vurgular. Luka'nın soyağacı İsa ile başlar ve O'nun ataları boyunca geriye doğru, Tanrı'nın oğlu olarak anılan Adem'e kadar gider. Soy çizgisi kusursuz ikinci Adem ile biter ve kusursuz birinci Adem ile başlar. Birinci Adem'den ikinci Adem'e kadar 77 kuşak olarak gösterilir.

Kutsal Yazıların soy kütükleri hakikatin hatlarını temsil eder. Bunlardan, bir gerçeğin tesis edilmesi için gerekli şahitleri fazlasıyla aşan birkaçını az önce belirledik. Soy hatları, tarihsel gerçekleştirmelerin ve geleceğe yönelik öngörülerin sesini taşır; ayrıca, bu hatların içine yerleştirilen sayısal bilmeceler ikinci bir ses sağladığından, sırların Harika Sayıcısı Palmoni'nin sesini de barındırır. Bu iki ses, insanların, yerlerin ve nesnelere adları da dahil olmak üzere her şeyi yaratan ve yöneten Harika Dil Ustası'nın sesi olan üçüncü bir sesle birlikte duyulur.

Yuhanna arkasındaki sesi görmek için döndüğünde, o ses birçok suyun sesi gibiydi; Daniel aynı görümü gördüğünde ise, O'nun sesi bir kalabalığın sesiydi. Kutsal Yazıların yüzeydeki mesajı, mesajla birlikte bulunan isimler ve mesajın içindeki numaralandırma, tek bir pasajda üç sestir. Üç sesi barındıran bir satırı alıp paralel bir satırın üstüne yerleştirdiğinizde, üç ses birçok sese dönüşür.

Ve tahttan şöyle diyen bir ses geldi: Ey O'nun kulları, O'ndan korkanlar, küçük büyük hepiniz, Tanrımızı övün. Ve ben, büyük bir kalabalığın sesi gibi, çok suların sesi gibi ve güçlü gök gürlemelerinin sesi gibi bir ses işittim; şöyle diyordu: Haleluya! Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı hüküm sürüyor. Vahiy 19:5, 6.

En önemli soyağaçlarının bazıları İsrail krallarında bulunur. Kuzey krallığı olan İsrail'in ilk yedi kralı, Ahab, İzebel ve İlyas ile sona erer; böylece Pazar Yasası'nı temsil eder. Kuzey kabilelerinin son yedi kralının silsilesi, Pazar Yasası ile başlar ve Daniel 12'de Mikail'in ayağa kalktığı, insanlığın sınanma süresinin kapanışıyla sona erer. Yahuda'nın ilk yedi kralı, Pazar Yasası'ndan Mikail'in ayağa kalkmasına kadar olan dönemi örnekler; son yedi kral ise Pazar Yasası'na götüren dönemi tanımlar. İkisi de bir alfa ve bir omega dönemine sahip iki soyağacı. Alfa dönemi, 11 Eylül'den Pazar Yasası'na kadar olan dönemdir; omega dönemi ise Pazar Yasası'ndan sınanma süresinin kapanışına kadar olan dönemdir. İsrail'in ilk yedi kralı, Yahuda'nın son yedi kralıyla; İsrail'in son yedi kralı ise Yahuda'nın ilk yedi kralıyla örtüşür.

Bir sonraki yazıda devam edeceğiz.

Sona kadar sebat edin

[Vahiy 1:1-2'den alıntı.] Kutsal Kitap'ın bütünü bir vahiydir; çünkü insanlara gelen bütün vahiy Mesih aracılığıyla gelir ve hepsi O'nda odaklanır. Tanrı bize Oğlu aracılığıyla konuştu; yaratılış ve kurtuluş yoluyla O'na aitiz. Mesih, Patmos Adası'na sürgün edilmiş olan Yuhanna'ya, bu son günler için gerçeği vermek ve yakında olması gerekenleri ona göstermek üzere geldi. İsa Mesih ilahi vahyin büyük emanetçisidir. Bu dünyanın tarihinin kapanış sahnelerinde neyi bekleyeceğimizi O aracılığıyla biliriz. Tanrı bu vahyi Mesih'e verdi ve Mesih de aynı vahyi Yuhanna'ya bildirdi.

Sevilen öğrenci Yuhanna, bu vahyi almak üzere seçilen kişiydi. İlk seçilen öğrencilerden hayatta kalan son kişiydi. Yeni Antlaşma döneminde, Eski Antlaşma döneminde peygamber Daniel'e gösterilen onur gibi, o da onurlandırıldı.

Yuhanna'ya iletilecek talimat o kadar önemliydi ki Mesih onu hizmetkârına vermek için gökten geldi ve ondan bunu kiliselere göndermesini istedi. Bu talimat, dikkatli ve dua ederek yapacağımız incelemenin konusu olmalıdır; çünkü Kutsal Ruh'un öğretisi altında olmayan insanların yanlış teoriler ortaya atacağı bir zamanda yaşıyoruz. Bu kişiler yüksek mevkilere gelmişlerdir ve gerçekleştirmek için hırslı projeleri vardır. Kendilerini yüceltmeye ve her şeyin seyrini kökten değiştirmeye çalışırlar. Tanrı, bizi böylelerine karşı korumak için bize özel talimat vermiştir. O, Yuhanna'ya, bu dünyanın tarihinin kapanış sahnelerinde gerçekleşecek olanları bir kitaba yazmasını buyurdu.

Vaktin geçmesinden sonra, Tanrı sadık takipçilerine şimdiki hakikatin kıymetli ilkelerini emanet etti. Bu ilkeler, birinci ve ikinci meleğin mesajlarının ilan edilmesinde hiçbir payı

olmayanlara verilmedi. Onlar, davada başlangıçtan beri payı olan görevlilere verildi.

Bu deneyimlerden geçenler, bizi Yedinci Gün Adventistleri yapan ilkelere kaya gibi sarsılmaz bir kararlılıkla bağlı kalmalıdır. Tanıklığı bağlayarak ve yasayı öğrencileri arasında mühürleyerek Tanrı ile birlikte çalışanlar olmalıdırlar. İşimizin Kutsal Kitap gerçeği temeli üzerine kurulmasına katılanlar ve doğru yolu gösteren yol işaretlerini bilenler, en değerli çalışanlar olarak görülmelidir. Kendilerine emanet edilen gerçekler konusunda kişisel deneyimlerinden söz edebilirler. Bu adamlar, imanlarının imansızlığa dönüştürülmesine izin vermemelidir; üçüncü meleşin sancağının ellerinden alınmasına da izin vermemelidirler. Başlangıçtaki güvenlerini sonuna dek sıkı sıkıya korumalıdırlar.

Rab, kapanış çalışmasına başlarken geçmişin tarihinin gözden geçirileceğini bildirdi. Bu son günler için verdiği her hakikat dünyaya ilan edilmelidir. O'nun kurduğu her sütun sağlamlaştırılmalıdır. Tanrı'nın kurduğu temelden şimdi sapamayız. Şimdi herhangi bir yeni yapılanmaya giremeyiz; çünkü bu, hakikatten sapma anlamına gelir.

Tıbbi misyonerlik çalışması, inananların Tanrı halkının geçmiş deneyimine dair imanını zayıflatabilecek her şeyden arındırılıp temizlenmelidir. Eden, o güzel Eden, günahın girmesiyle bozuldu. Şimdi, başlangıçta işimizin kurulmasında rol alan erkeklerin deneyimlerini yeniden anlatmaya ihtiyaç var.

Zaman zaman dünyanın büyük insanların ölüm ilanlarını okuruz. Vakitleri bir anda, ansızın gelir. Sağlıklı oldukları sanılan birçoğu, bir ziyafetin ardından ya da kendilerini yüceltmek için bencil planlar kurduktan sonra ölür. Şöyle denir: 'O putlarına bağlandı; bırakın onu.' Bu, Rabbin artık onu zarardan korumadığı anlamına gelir. Ani ölüm gelir; peki ömrünün emeği neye yarar? Hayatı bir başarısızlık olur. Ağaç devrilir; çünkü onu ayakta tutan güç onu putperest kurbanına terk eder.

Erkekler ve kadınlar, keyif alacak bir şey arayışına kendilerini kaptırmış durumdadır. Ruhlarını hiç uğruna satarlar ve Tanrı uzun sabrını ve müsamahasını geri çeker. Kendi tercihleriyle baş başa bırakılırlar.

Güncel hakikate inandıklarını söylerken imanlarını yozlaştırmış ve ışıқта yürümeyi reddetmiş olanlar var. Şimdi kim bencil, dünyevi ilkelerini bir kenara bırakacak? Şimdi kim canın değerini kavramak için çaba gösterecek? Bir kimse bütün dünyayı kazanıp kendi canını kaybederse, bunun ona ne faydası olur? Ya da insan canının karşılığında ne verebilir? Yaşam ekmeğine ve kurtuluş suyuna aç ve susamış mısınız? Mesih'in uğruna öldüğü canların değerini fark ediyor musunuz? Hristiyan oldukları varsayılanlar, iman ikrarlarına uygun yaşıyorlar mı? Onlar canın değerinin farkında mı? Hakikate itaat ederek canlarını arındırmaya çabalıyorlar mı? Manuscript Releases, cilt 20, 150, 151.